

U S N E S E N Í

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jiřího Čurdy a soudců JUDr. Yvony Svobodové a JUDr. Romana Horáčka, Ph.D., ve věci žalobce: **Pražské vzdělávací středisko – jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky, s.r.o.**, se sídlem Liberec I – Staré Město, Tovaryšský vrch 1358/3, IČO: 27233693, zastoupeného prof. Dr.h.c. JUDr. Janem Křížem, CSc., advokátem se sídlem Praha 1 – Staré Město, Dlouhá 741/13, proti žalovanému: **Ilya Rudomilov**, nar. 22. 10. 1986, bytem Praha 6, Zikova 538/19, zastoupenému JUDr. Marií Cilínkovou, advokátkou se sídlem Praha 1 – Nové Město, Bolzanova 1615/1, o ochranu dobré pověsti právnické osoby, k odvolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2014, č. j. 41 Cm 88/2011-98,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku IV. mění tak, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení k rukám advokátky JUDr. Marie Cilínkové 164.608,40 Kč do tří dnů od právní moci rozhodnutí.

II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému advokátky JUDr. Marie Cilínkové na náhradu nákladů odvolacího řízení 8.131,20 Kč do tří dnů od právní moci usnesení.

O d ů v o d ň ě n í :

Soud prvního stupně shora označeným rozsudkem ve výrocih I. – III. zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovanému zdržet se šíření tam specifikovaných informací o žalobci, uveřejnit omluvu a zaplatit žalobci 160.000 Kč a ve výroku IV. rozhodl o nákladech řízení tak, že uložil žalobci povinnost na jejich náhradu zaplatit žalovanému, k rukám advokátky JUDr. Marie Cilínkové, 32.912 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku. Z odůvodnění rozsudku vyplývá, že soud prvního stupně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, neboť žalovanému vytýkané jednání nenaplnuje skutkovou podstatu neoprávněného zásahu do dobré pověsti žalobce ve smyslu ust. § 19b odst. 3 zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Výrok o nákladech řízení odůvodnil soud odkazem na § 142 odst. 1 o.s.ř. a přiznal úspěšnému žalovanému náhradu účelně vynaložených nákladů právního zastoupení dle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to odměnu za 8 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, vyjádření k žalobě ze dne 27. 1. 2012 vč. jeho doplnění, účast na 5 jednáních a návrh na doplnění dokazování ze dne 18. 6. 2012) s tím, že odměna za úkon činí podle § 9 odst. 4 advokátního tarifu 3.100 Kč, dále přiznal žalovanému 8 režijních náhrad po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a zvýšení náhrad o položku odpovídající dani z přidané hodnoty. Naopak nepřiznal žalovanému jím požadovanou náhradu hotových výdajů za překlady, neboť vynaložení těchto nákladů nedoložil.

Rozsudek ve výroku IV. o nákladech řízení napadl odvoláním žalovaný a navrhl, aby ho odvolací soud změnil a přiznal žalovanému právo na náhradu nákladů v celkové výši 92.405,28 Kč. Vytkl soudu prvního stupně, že mu nepřiznal náhradu za další z jím specifikovaných úkonů právní služby, resp. náhrady za úkony spočívající v poradách s klientem přesahujících jednu hodinu ve dnech 27. 1. 2012, 17. 2. 2012, 11. 7. 2012 a 2. 8.

2012 a náhrady za písemné vyjádření ze dne 31. 7. 2012 a 23. 10. 2014 (byť současně akceptuje názor soudu, pokud mu nepřiznal náhradu za vyjádření ze dne 26. 3. 2012, 21. 12. 2012 a 14. 1. 2014). Dále podle žalovaného soud při určení odměny advokáta aplikoval nesprávně ust. § 9 odst. 4 advokátního tarifu, ač správně měl použít ust. § 7 odst. 1 tohoto předpisu a tarifní hodnotu stanovit z výše uplatněného finančního zadostiučinění. Další nesprávnost rozhodnutí soudu prvního stupně spatřuje žalovaný v nepřiznání náhrady hotových výdajů, spojených s překladem cizojazyčných dokumentů.

Žalobce ve vyjádření k odvolání uvedl, že rozhodnutí soudu prvního stupně o nákladech řízení považuje za věcně i právně správné a navrhl potvrzení rozsudku v napadeném výroku IV. Podle žalobce soud prvního stupně správně aplikoval ust. § 9 odst. 4 advokátního tarifu při určení výše odměny advokáta, neboť se jednalo o spor o ochranu dobré pověsti právnické osoby, tedy o spor ve věci osobnostních práv s návrhem na náhradu nemajetkové újmy, což plně koresponduje se zněním § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací v souladu s čl. II. bod 2. zák. č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, přezkoumal podle § 212a odst. 6 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen o.s.ř.) rozhodnutí soudu prvního stupně v odvoláním napadeném rozsahu a aniž nařizoval jednání /§ 214 odst. 2 písm. c) o.s.ř./, dospěl k závěru, že odvolání žalovaného je důvodné.

Z obsahu spisu vyplývá, že žalobce uplatnil vůči žalovanému z titulu ochrany dobré pověsti právnické osoby zdržovací nárok a nároky na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění v morální a peněžité formě. Za situace, kdy žalobu v celém rozsahu zamítl (rozhodnutí ve výrocích I. – III. odvoláním napadeno nebylo a je pravomocné) soud prvního stupně správně při rozhodování o nákladech řízení aplikoval ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a náhradu nákladů přiznal v řízení zcela úspěšnému žalovanému. I podle odvolacího soudu však pochybil při určení výše náhrady nákladů řízení. Jednak je třeba dát za pravdu žalovanému, že soud nesprávně aplikoval ust. § 9 odst. 4 advokátního tarifu při určení výše odměny advokáta. Citované ustanovení lze při určení výše paušální sazby odměny advokáta aplikovat pouze ve věcech osobnostních práv, ochrany proti uveřejňování informací, které jsou zneužitím svobody projevu, slova a tisku podle právních předpisů o hromadných informačních prostředcích, a ve věcech vyplývajících z uplatňování práv a povinností podle právních předpisů o ochraně osobních údajů nebo podle právních předpisů o ochraně průmyslového a jiného duševního vlastnictví, s návrhem na náhradu nemajetkové újmy. Ochrana dobré pověsti právnické osoby, o kterou v daném případě jde, není osobnostním právem, jde o osobní právo právnické osoby od osobnostních práv osoby fyzické odvozené. Při určení výše odměny tak je třeba aplikovat ust. § 9 odst. 1 advokátního tarifu (v případě zdržovacího nároku a nároku na poskytnutí morálního zadostiučinění) a ust. § 7 advokátního tarifu (v případě nároku na poskytnutí zadostiučinění v penězích), a to podle znění těchto ustanovení v době učinění příslušného úkonu právní služby. Pokud jde o soudem prvního stupně nepřiznanou náhradu za další porady s klientem, bylo žalovaným doloženo, že porady mezi ním a jeho právním zástupcem ve dnech 27. 1. 2012, 17. 2. 2012, 11. 7. 2012 a 2. 8. 2012 trvaly déle než jednu hodinu. Současně s přihlédnutím k obsahu spisu je třeba dát za pravdu žalovanému, že poradu s klientem, která předcházela prvnímu vyjádření k žalobě a další porady, které souvisely s jednáním o smírném ukončení sporu, je třeba považovat za účelně vynaložené výdaje, krom porady dne 17. 2. 2012, která (dle tvrzení v odvolání) předcházela doplňujícímu vyjádření k žalobě, učiněnému dne 29. 2. 2012. Zde je patrně myšleno vyjádření datované 28. 2. 2012 a doručené soudu 1. 3. 2012. Předložení tohoto vyjádření žalovaný avizoval v prvním vyjádření

k žalobě ze dne 27. 1. 2012, a pokud akceptoval názor soudu prvního stupně, který mu přiznal odměnu pouze za první vyjádření k žalobě (s čímž se i odvolací soud ztotožňuje), pak je i poradu předcházející vyhotovení doplňujícího vyjádření nutno vztahovat k prvnímu vyjádření, neboť není důvodné požadovat odměnu za úkon spočívající ve dvou poradách s klientem za účelem vyhotovení jednoho vyjádření k žalobě. Podle názoru odvolacího soudu je nutno za účelně vynaložené náklady považovat i ty, které vznikly v souvislosti s podáním písemných vyjádření ze dne 31. 7. 2012 a 23. 10. 2014 (obě v reakci na vyjádření žalobce). Pokud jde o náhradu nákladů, souvisejících s překladem listin, pak skutečnost, že náklady spojené s překladem cizojazyčných listin patří mezi hotové výdaje, jejichž náhrada (jsou-li účelně vynaložené) advokátu náleží, vyplývá ze znění § 13 odst. 1 advokátního tarifu. Soud prvního stupně nepřiznání náhrady těchto výdajů odůvodnil tím, že žalovaný nedoložil jejich vynaložení. To sice odpovídalo stavu v době rozhodování soudu prvního stupně, nicméně vynaložení těchto nákladů žalovaný doložil v odvolacím řízení.

S ohledem na shora uvedené má odvolací soud za to, že v řízení před soudem prvního stupně zcela úspěšný žalovaný má právo na plnou náhradu účelně vynaložených nákladů, jimiž jsou odměna za 13 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, vyjádření z 27. 1. 2012 vč. jeho doplnění, vyjádření z 18. 6. 2012, 31. 7. 2012 a 23. 10. 2014, účast na 5 jednáních soudu, první porada s klientem dne 27. 1. 2012 a další porady ve dnech 11. 7. 2012 a 2. 8. 2012), přičemž odměna za úkony (8) učiněné do 31. 12. 2012 činí 9. 500 Kč (součet 1.000 Kč + 1.000 Kč + 7.500 Kč), za úkony učiněné po 1. 1. 2013 (5) činí 10.500 Kč (součet 1.500 Kč + 1.500 Kč + 7.500 Kč). Dále žalovanému náleží 13 režijních náhrad po 300 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 3.640 Kč (1.040 Kč + 2.600 Kč). Protože právní zástupce žalovaného je plátcem DPH, je třeba náhradu nákladů zvýšit o tuto daň. Náhrada nákladů za řízení před soudem prvního stupně tak celkově činí 164.608,40 Kč. Odvolací soud proto výrok IV. rozsudku soudu prvního stupně za použití analogie § 220 odst. 1 o.s.ř. změnil, jak uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. a v odvolacím řízení zcela úspěšnému žalovanému byla přiznána plná náhrada nákladů sestávající z odměny za jeden úkon právní služby ve výši 6.420 Kč (tarifní hodnotou je rozdíl mezi náhradou nákladů řízení přiznanou soudem prvního stupně a odvolacím soudem) a jedné režijní náhrady ve výši 300 Kč podle § 13 advokátního tarifu, vše se zvýšením o DPH. Platební místo náhrady nákladů řízení je určeno podle § 149 o.s.ř.

P o u č e n í : Dovolání proti rozhodnutí lze za podmínek stanovených v § 237 o.s.ř. podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Městského soudu v Praze. Přípustnost dovolání (§ 237 až 238a o.s.ř.) je oprávněn zkoumat jen odvolací soud.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat jeho splnění v exekučním řízení.

V Praze dne 29. září 2015

Mgr. Jiří Čurda , v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J.Majeríková